



תפ (נתניה) 73924-01-24 - מדינת ישראל נ' פלונית

ת"פ (נתניה) 73924-01-24 - מדינת ישראל נ' פלונית/שלום נתניה

ת"פ (נתניה) 73924-01-24

מדינת ישראל

יחידת תביעות שלוחת נתניה

נגד

פלונית

ע"י ב"כ עו"ד זאב פלסבורג

בית משפט השלום בנתניה

[16.10.2025]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא זהר דיבון סגל

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירות כדלקמן: תקיפה הגורמת חבלה של ממש בן זוג (שתי עבירות), לפי סעיף 380 + 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין), היזק לרכוש לפי סעיף 452 לחוק העונשין ותקיפה סתם - בן זוג לפי סעיף 382(ב)(1) + 379 לחוק העונשין, וזאת במסגרת שני כתבי אישום שצורפו זה לזה.

2. כחלק מהסדר הטיעון שגובש בין הצדדים ולא כלל הסכמה לעניין העונש, התבקש שירות המבחן להגיש תסקיר שיבחן את נסיבות ביצוע העבירות, נסיבותיה האישיות של הנאשמת, ויעביר המלצותיו לבית המשפט. לבקשת ההגנה, התבקש שירות המבחן להתייחס לשאלת ההרשעה.

3. אקדים במעט את המאוחר ואומר כי שירות המבחן המליץ להעדיף את הפן השיקומי ולהעמיד את הנאשמת בצו מבחן וכן המליץ על ביטול ההרשעה.

4. חרף המלצת שירות המבחן, לא הגיעו הצדדים לכדי הסכמה באשר לעונש הראוי לנאשמת. כל צד טען בהקשר זה, כראות עיניו וכמיטב שיקול דעתו המקצועי. המחלוקת נוגעת בשאלת ההרשעה ובכך נתמקד. כתבי האישום המתוקנים

ת"פ 73924-01-24 (להלן: התיק העיקרי) - אוחז בחובו 3 אישומים.



5. לפי פרט האישום הראשון, ביום 21.9.23, בשעה 23:00 או סמוך לכך, על רקע ויכוח בין הנאשמת לבעלה (להלן: המתלונן), ועל רקע רצונה של הנאשמת לעזוב את הבית, גידפה הנאשמת את המתלונן באומרה: "אתה לא גבר, אתה אפס", סטרה לו והכתה אותו באגרופים.
6. בתגובה, אחז המתלונן בידה של הנאשמת וביקש ממנה שתפסיק. המתלונן שחרר את אחיזתו, לאחר שהנאשמת אמרה לו "אני אצעק פה, אני אגיד שאתה אונס אותי, אני אעשה לך בושות". באותו הנסיבות, רשמה הנאשמת עם טוש שחור על קיר הבית "בן הומו מזדיין" ולמחרת צבע המתלונן את הקיר.
7. לפי האישום השני, ביום 2.10.23, בשעה 23:00 או סמוך לכך, בבית, גידפה הנאשמת את המתלונן, סטרה לו ויצאה מהבית. כתוצאה ממעשיה של הנאשמת נגרמה למתלונן אדמומיות בלחיו.
8. בשעה 23:32 או סמוך לכך, שרטה הנאשמת את רכבו של המתלונן באמצעות מפתח (להלן: השריטה) ושלחה למתלונן, באמצעות יישומון "WhatsApp", תמונה של השריטה ולצדה הודעות: "אוי שרטו לך את האוטו"; "באסה"; "תביא לאימא שלך שתלך למוסך במקומך כי גם את זה אתה לא עושה את זה".
9. לפי פרט האישום השלישי, ביום 7.11.23, בשעה 18:30 או סמוך לכך, נסעו הנאשמת והמתלונן ברכבם, לבית הוריה של הנאשמת. הנאשמת נהגה והמתלונן ישב לצדה.
10. במהלך הנסיעה ועל רקע ויכוח בענייני פוליטיקה, נטלה הנאשמת את מכשיר הטלפון הנייד ממתקנו ברכב והכתה באמצעותו באזור הרקה בראשו של המתלונן. כתוצאה מכך נגרמה למתלונן נפוחות באזור הרקה בראשו.
11. בהמשך אמרה הנאשמת למתלונן "תעוף לי מהאוטו" והוא סירב. אז, סטרה הנאשמת למתלונן בפניו. בתגובה, הדף המתלונן את ידה. לאחר שהמתלונן יצא מהרכב, התקרבה הנאשמת למתלונן מספר פעמים עם הרכבוהמתלונן זז הצידה.
- ת"פ 77693-09-24 - (להלן: התיק המצורף)
12. בתאריך 15.4.24 בשעה 12:18 או סמוך לכך, לאחר שחזרו הנאשמת והמתלונן מבדיקה רפואית, ועל רקע ויכוח, ניגשה הנאשמת לפינת העבודה, שם ישב המתלונן, וסגרה את מחשבו בכוח. המתלונן פתח את המחשב והנאשמת טרקה אותו שוב ושוב. באותן הנסיבות, החל המתלונן לצלם ולתעד את מעשיה של הנאשמת, בתגובה, העיפה הנאשמת את הטלפון מהיד, חטפה מידי את מפתחות האוטו וזרקה אותם לתוך האסלה.
13. באותן הנסיבות, ביקש המתלונן מהנאשמת שתעזוב את הבית ושתחזור להוריה, ומשסירבה, שלח המתלונן הודעה לאביה: "תחזור אליי בהקדם האפשרי אנחנו חייבים לדבר זה לא יכול להימשך ככה". בתגובה, הנאשמת קרעה את חולצתו של המתלונן ואמרה לו "תלך מפה".



14. הנאשמת והמתלונן המשיכו להתווכח בצעקות. הנאשמת תפסה את המתלונן, משכה אותו אליה, נשכה אותו ביד ימין, שרטה אותו ביד שמאל וסטרה לו סטירה חזקה באוזן שמאל.
15. בהמשך לאותן נסיבות המתלונן נטל את מחשבו האישי, החליף את החולצה הקרועה וניסה לצאת מהבית, הנאשמת לא נתנה למתלונן לצאת והתעקשה שימחק את הסרטון אשר תיעד את מעשיה. רק לאחר מכן פתחה הנאשמת את הדלת והמתלונן ברח כשהוא לבוש במכנסיים קצרים, והמתין לאביו בתחנת האוטובוס. תסקירי מבחן
16. מונחים בפני בית המשפט שלושה תסקירים אשר מגוללים את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשמת, התייחסותה לנסיבות ביצוע העבירה, הערכת הסיכון לעבריינות וסיכויי שיקום (21.04.2025, 05.07.2025, 29.9.2025). תסקיר מבחן מיום 21.4.2024 (להלן: התסקיר הראשון)
17. הנאשמת ילידת צרפת, בת כ- 30 למשפחה נורמטיבית, נשואה למתלונן ואם לתינוק, מנהלת אורח חיים דתי, לא שירתה בצבא, התנדבה לשירות לאומי כשנתיים, ללא הרשעות קודמות. נכון למועד כתיבת התסקיר לא עבדה, טרם הלידה עבדה כסייעת במעון. הנאשמת עלתה לארץ עם הוריה בהיותה בת כ- 5 שנים, לדבריה, בעלת בגרות מלאה, למדה תואר ראשון בפסיכולוגיה והיא סטודנטית לתואר שני בטיפול באומנות.
18. הנאשמת שיתפה כי בשנת 2020 החלה לקיים קשר זוגי עם המתלונן ולאחר כשנה נישאו. על אף האהבה הגדולה ביניהם, התגלו ביניהם בעיות תקשורת עליהן התקשו לגשר והיא חוותה תסכול מהדינמיקה הזוגית וכן הרגישה שצרכיה אינם נענים. בהתייחס לעבירה - תיארה הנאשמת משבר סביב מצב כלכלי מורכב לצד כניסתה להריון. סביב תקופה משברית זו, קשיי התקשורת החריפו לכדי צעקות ואיומים. לדבריה, תחושות התסכול, מתח ובדידות התפרצו באופן אלים. הנאשמת הביעה בושה על מעשיה ואמפתיה כלפי המתלונן וצינה כי הם חזרו להתגורר יחד ועורכים מאמצים לניהול תקשורת נורמטיבית ומקדמת.
19. תחילה, הביעה הנאשמת נכונות מילולית להשתלב בהליך טיפולי, אך ניתקה את הקשר וכאשר ביקש שירות המבחן לקדם הפניית לטיפול במרכז למניעת אלימות במשפחה, לא ענתה לשיחות טלפון ולא יצרה קשר מיוזמתה. ניסיונות ליצור קשר עם המתלונן גם כן לא צלחו.
20. שירות המבחן התרשם שהנאשמת ניהלה אורח חיים נורמטיבי, אך זיהה מספר גורמי סיכון, ביניהם חומרת המעשים, קשיי תקשורת בולטים, נטייה לריצוי והדחקת רגשות, קושי בוויסות רגשי בעתות משבר, ובעיקר ניתוק הקשר עם שירות המבחן.



21. בשל ניתוק הקשר מצד הנאשמת ואי-היכולת ליצור קשר עם המתלונן לצורך הערכת סיכון, שירות המבחן קבע כי לא יוכל להשלים את הערכת הסיכון או לבוא בהמלצה שיקומית.
תסקיר מבחן מיום 5.7.2025 (להלן: התסקיר השני)
22. שירות המבחן עדכן כי בתקופת הדחייה עמד בקשר עם הנאשמת, אשר עדכנה כי החלה בטיפול רגשי פרטני וכי היא חווה אותו כמטיב עבורה, על אף שהוא עדיין בראשיתו.
23. בשיחה עם הפסיכולוגית הפרטית עלה כי הטיפול עדיין בתחילתו. עם זאת, הנאשמת משתפת פעולה, מגלה בפתיחות, החלה לבחון את דפוסי ההתנהגות הבעייתיים שלה במערכות יחסים, וניחנת ביכולת להתבוננות ביקורתית ובמוטיבציה גבוהה לשינוי.
24. בשיחה עם המתלונן, מסר כי הוא בן 32, עובד כמנהל פרויקטים. באשר לקשר הזוגי מסר כי החלו לקיים זוגיות לפני כשש וחצי שנים, לאחר כשנה וחצי נישאו. בשנה ראשונה הקשר היה מיטיב, אך החלו חיכוכים שהסלימו לאלימות מצד הנאשמת. לדבריו, כיום שניהם נעזרים בגורמי טיפול, עושים מאמצים לשפר את יחסיהם, ומצליחים לתקשר באופן טוב ופחות אימפולסיבי מבעבר.
25. לאור האמור, המליץ שירות המבחן להעדיף את הפן השיקומי, ולהטיל על הנאשמת צו מבחן לשנה לצורך מעקב אחר התקדמות בטיפול הפרטי ומצב היחסים הזוגיים. בנוסף, ובשל חששה של הנאשמת כי הרשעה בדין עשויה לפגוע באפשרויותיה לעבוד במקצועות הטיפול, המליץ שירות המבחן לשקול בחיוב את ביטול ההרשעה.
תסקיר מבחן מיום 29.9.2025 (להלן: תסקיר משלים ואחרון)
26. שירות המבחן עדכן כי במהלך תקופת הדחייה, עמד בקשר עם הנאשמת ששיתפה בתכנים שמעלה במפגשים הטיפולים ובהשפעתו החיובית של הטיפול על הקשר הזוגי. שירות המבחן התרשם כי הנאשמת מצליחה להתבונן באופן ביקורתי על הקשר הזוגי, דינמיקת היחסים ביניהם, כמו גם על דפוסי המכשילים והגורמים להם. כן התרשם שירות המבחן כי הנאשמת מכירה בבעייתיות שבהתנהגותה ועורכת מאמצים לשינוי דפוסי התקשורת שאפיינו אותה.
27. שיחה עם הפסיכולוגית הפרטית העלתה כי הנאשמת ממשיכה להגיע באופן עקבי למפגשים הטיפולים, נעזרת בהם באופן אקטיבי, מעלה תכנים מהעבר ומהווה, מעבדת את התכנים ומצליחה להתבונן על דפוסי המכשילים. כן נמסר כי הנאשמת רוכשת מיומנויות לשינוי דפוסי המכשילים ולניהול תקשורת מקדמת ונורמטיבית בעת משבר. להתרשמותה, הנאשמת בעתל מוטיבציה גבוהה לשינוי ובעלת יכולת גבוהה לעבור תהליך משמעותי, במיוחד שכבר עתה חל שינוי ביכולת התקשורת שלה ובדינמיקה אל מול המתלונן (לא הוצגו מסמכים).



28. בשיחה נוספת עם המתלונן, הוא תיאר כי חל שינוי משמעותי עם הנאשמת וביכולת לקיים תקשורת מקדמת ונורמטיבית במצבי קונפליקט ומתח. המתלונן שלל הישנות מעשים אלימות נוספים, והביע חשש מהאפשרות שהנאשמת תורשע ולא תוכל לעסוק באומנות.

29. בבחינת גורמי הסיכון אל מול גורמי הסיכוי לשיקום, שב והמליץ שירות המבחן על העדפת האפיק השיקומי. כן חזר על המלצתו ביחס לביטול ההרשעה, שעשויה להוביל להחרפת המתח בינה לבין המתלונן. טיעוני הצדדים לעונש

30. המאשימה בטיעוניה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיה של הנאשמת, בהם הגנה על שלמות גופו של המתלונן, תחושת הביטחון האישי והפגיעה באוטונומיית הפרט. בסקירת הנסיבות הפנתה לריבוי העבירות, טיבן, חומרתם והדגישה את ממד ההשפלה והפגיעה המתמשכת במתלונן. משכך, ובשים לב לביצוע העבירות במועדים שונים ועל פסיקה הממחישה את מדיניות הענישה הנוהגת, אליבא המאשימה, יש לקבוע מתחם ענישה לכל כתב אישום; בתיק העיקרי בין 10 - 24 חודשים, ובתיק הצירוף בין 6 ל - 12 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. 31. באשר לעונש הראוי לנאשמת, זקפה המאשימה לטובתה, את גילה ונסיבותיה האישיות, העדר הרשעות קודמות, ההודאה והחיסכון בזמן שיפוטי כמו גם את יתר הנתונים החיוביים המפורטים בתסקירי המבחן, וההליך הטיפולי בו החלה. עם זאת, לטעם המאשימה, אין המדובר בהליך טיפולי המצדיק סטייה ממתחם הענישה ועניינה של הנאשמת אף אינו עונה על אמות המידה שנקבעו בפסיקה לשם ביטול הרשעה, הן משום שעבירות אלימות במשפחה, ככלל אינן מתאימות לביטול הרשעה והן משום שהנאשמת לא הצליחה להוכיח כי ייגרם לה נזק חמור כתוצאה מהרשעה. לפיכך, סבורה המאשימה כי המלצת שירות המבחן אינה הולמת את נסיבות המעשה והעושה, והעונש הראוי הוא 8 חודשי מאסר לכל כתב אישום, כאשר את ההחלטה האם העונש ירוצה במצטבר או בחופף הותרה לשיקול דעת בית המשפט.

32. ב"כ הנאשמת לא חסך במאמץ לשכנע את בית המשפט כי מדובר במקרה ייחודי ויוצא דופן המצדיק סטייה ממתחם הענישה עד כדי ביטול ההרשעה. בתוך כך נטען כי ברקע לעבירות, תקופה משברית ועל רקע מצב נפשי מורכב שנבע מהשפעת הקורונה, היריון והמלחמה, מצב כלכלי דחוק שהעצים את תחושות הכעס והתסכול עד להתפרצויות אלימות שאינן מאפיינות את אורח חייה.

33. כן עמד ב"כ הנאשמת על הנסיבות הרבות המצדיקות לטעמו התחשבות, בין אלו מנה את גילה של הנאשמת, העדר עבר פלילי, ההודאה והחיסכון בזמן שיפוטי, ניהול אורח חיים נורמטיבי ופרודוקטיבי, הטיפול הפסיכולוגי בו מתקדמת הנאשמת לשביעות רצון המטפלת, השינוי הניכר וההטבה בקשר הזוגי כמו גם אי פתיחת תיקים נוספים. כן הפנה לכך שהנאשמת נמצאת בשלבי סיום תואר שני בטיפול באומנות והרשעה עשויה לפגוע באפשרויותיה בעתיד.



34. מטעמים אלו, ובהתבסס על פסקי דין בהם נמנעו בתי המשפט מהרשעתם של אחרים, עתר ב"כ הנאשם לאמץ את המלצת התסקיר, לבטל את ההרשעה ולהעמיד את הנאשמת בצו מבחן.
35. הנאשמת בדברה האחרון אמרה את הדברים הבאים: "אני רוצה להתייחס למעשים: אני מסכימה שהם מכוערים ולוקחת אחריות. מהיום הראשון לקחתי אחריות. אמרתי את האמת. זה דברים שהם לא מאפיינים אותי, זה לא משהו שאני מכירה ולכן אני לוקחת טיפול (בוכה). זו היתה תקופה מאוד מאוד קשה לבית ובינינו. זה לא משהו שחוזר על עצמו. גם הריבים לא בעוצמות כאלה. היתה הרבה התנגדות מצד בן להריון, הוא ביקש הפסקת היריון. גרנו בדירת חדר. עברתי להורים שלי ושם נרגעתי כי הבנתי שאולי אני יכולה גם בלעדיו. לאט לאט דיברנו והיום אנו ביחד בדירה. אני חושבת שההיריון העצים את הכל. גם המלחמה, בן היה במצב קשה מבחינה נפשית. אני לא באה להסביר את המעשים שלי ולוקחת אחריות מלאה, זה לא חוזר על עצמו, היום אנו במקום אחר. יש לנו ילד מדהים ואנו הורים מדהימים. אני אשמח שביהמ"ש ישקול את מה שאמרתי". (טעויות במקור).
36. עובר לשימוע גזר הדין ועל אף שאין זה הסדר המקובל של הדברים, ביקש ב"כ הנאשמת להגיש מסמך מהפסיכולוגית הפרטית וכן ביקש לאפשר לנאשם להוסיף מילים.
37. הנאשמת עמדה פעם נוספת מול בית המשפט, ודיברה בהרחבה אודות מערכת היחסים הזוגית עם המתלונן והדגישה את האהבה הגדולה ביניהם, הקשיים שנוצרו בעקבות משבר הקורונה וההיריון, כמו גם השיפור הדרמטי בטיב הקשר הזוגי בעקבות הטיפול הפסיכולוגי והולדת הבן המשותף.
- דין והכרעה
38. אקדים תוצאה להנמקה ואומר כי לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקירי שירות המבחן, כמו גם המסמכים והפסיקה שהוגשה לעיוני, לא שוכנעתי כי עניינה של הנאשמת נופל בגדר אותם חריגים שבחריגים המצדיקים הימנעות מהרשעה בדין או סטייה ממתחם הענישה כהמלצת שירות המבחן. אנמק טעמיי.
39. ככלל, עת הוכחה אשמתו של נאשם, האחרון יורשע בדין. במקרים חריגים בהם נמצא יחס שאינו סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אפשר שלא יורשע. מאחורי כלל זה עומד הצורך להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבים, לשקף את הפסול שבמעשה העבירה בעיני החברה ולאפשר הטלת ענישה ראויה. עם זאת, ברי כי הענישה לעולם אינדיבידואלית ועל בית המשפט לבחון את נסיבות המקרה לגופו, כמו גם את נסיבותיו האישיות של כל נאשם הנקרא לתת הדין בפניו.



40. בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (להלן: הלכת כתב), נקבעה ההלכה בשאלת הימנעות מהרשעה. סיום ההליך ללא הרשעה מותנה בהתקיימותם של שני תנאים מצטברים. התנאי הראשון הוא כי סוג העבירה בנסיבותיה, מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים. התנאי השני הוא כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. על האחרון הוטל להצביע על פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו ולבסס פגיעה זו בראיות (ראו: בע"פ 5018/18 בזגלו נ' מדינת ישראל (21.10.2018); בע"פ 1535/20 דוקורקר נ' מדינת ישראל (15.03.2020). ולעניין ביסוס הנזק בראיות ראו: בע"פ 7224/04 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.2014). בע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013) נקבע כי אין די באפשרויות תאורטיות עתידיות ועל הנזק להיות מוחשי וקונקרטי; בע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.2014); בע"פ 1097/18 בצלאל נ' מדינת ישראל (18.4.2018)).
41. לצד זאת אפשר להצביע על מקרים בהם בוטלה הרשעה אף בהיעדר אינדיקציה מוחשית ממשית לפגיעה, וזאת חרף הכלל בדבר החובה להוכיח פגיעה קונקרטית. ראו בע"פ 8215/16 יצחק נ' מדינת ישראל (29.3.2017); ע"פ 4466/13 פורטל נ' מדינת ישראל (22.5.2014); בע"פ 1721/12 איראשי נ' מדינת ישראל (30.3.2014); ע"פ 111/14 פלוני נ' מדינת ישראל (1.4.2014); ע"פ 1880/13 אברהם נ' מדינת ישראל (3.2.2014); בע"פ 3446/10 אלחלים נ' מדינת ישראל (6.4.2011); עפ"ג (באר שבע) 66903-07-20 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (30.12.2020); עפ"ג (ירושלים) 20164-11-16 מדינת ישראל נ' כהן (8.7.2020).
42. הוסיפה וקבעה ההלכה הפסוקה כי בין התבחינים השונים מתקיימת "מקבילית כוחות" במובן זה שכלל שמעשה העבירה חמור יותר, נדרש המבקש להימנע מהרשעה - להוכיח פגיעה קונקרטית ולא יהא די בתרחיש תאורטי או אף בהוכחת מידת וודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי. וגם ההפך הוא הנכון. ככל שמעשה העבירה קל יותר, אפשר שבית המשפט יטה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר. למוטר להזכיר כי בחינת היחס בין התבחינים השונים תעשה רק מקום בו השתכנע בית המשפט כי סוג העבירה בנסיבותיה, מאפשר לוותר על הרשעה מבלי לפגוע ביתר שיקולי הענישה ((ראו עפ"ג (מרכז) 44406-12-11 שואהנה נ' מדינת ישראל (16.2.2012); ע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 26443-03-15 גוטרמן נ' מדינת ישראל (21.6.2015)).
43. מן הכלל אל הפרט.
44. הנאשמת ילידת 1994, נשואה למתלון, ואם לפעוט, סיימה 12 שנות לימוד ובעלת תעודת בגרות מלאה. מבחינה אקדמאית, הנאשמת למדה תואר ראשון בפסיכולוגיה וכיום סטודנטית לתואר שני בטיפול באומנות. לאחר הטיעונים לעונש - הוגשו לבית המשפט מכתבי המלצה.
45. הנאשמת הודתה בהזדמנות הראשונה, לקחה אחריות על מעשיה, חסכה את שמיעת עדות המתלון וחסכה בזמן שיפוטי. אין לחובתה הרשעות קודמות, ולא עומדים ותלויים נגדה תיקים נוספים.
46. באשר לתנאי הראשון, האם סוג העבירה בנסיבותיה מאפשר ביטולה של הרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה נוספים.
47. הנאשמת נותנת את הדין בגין מעשיה בשני כתבי אישום נפרדים. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ממעשיה הם זכותו של אדם לכבוד, לביטחון ולשלמות הגוף והנפש. עוצמת הפגיעה בכל אחד מהאישומים מעט שונה, אך מוגברת לאור זהותו של נפגע העבירה - בעלה של הנאשמת.



48. המעשים האלימים התרחשו בעיקר בביתם של בני הזוג, במקום בו ישנה ציפייה טבעית לביטחון ולמוגנות, ופעם אחת במהלך נסיעה לקרובי משפחה. לא מדובר באלימות חד פעמית או בהתפרצות כעס רגעית, אלא שהנאשמת פעם אחר פעם, הפרה את האמון ששרר בינה למתלונן, כאשר נקטה כלפיו באלימות מקטינה ומשפילה. הרקע לביצוע העבירות, תקופה משברית, עומס, לחץ וקשיים כלכליים, כמו גם קשיי ויסות והעדר כלים לניהול תקשורת זוגית מקדמת.
49. האלימות כמתואר בכתב האישום בתיק העיקרי מגוונת, לרבות סטירות, אגרופים, גרימת חבלות, השחתת פנים הבית, שריטת הרכב, משלוח הודעות מטרידות, הכאה באמצעות טלפון, איום קונקרטי וחרף כי תעליל עליו שאנס אותה, ניסיון לפגוע בו עם הרכב, וכן קללות וגידופים, שהגם שלא עולים לכדי עבירה, אין ספק כי הפרו את שלווה נפשו של המתלונן.
50. הנאשמת לא חדלה ממעשיה, על אף שנחקרה באזהרה בגין המעשים המתוארים בכתב האישום בתיק העיקרי ועל אף מעורבות אביה, כעבור כחצי שנה, שוב פגעה בבן זוגה. גם הפעם האלימות הייתה מגוונת, ובכלל זה, טריקת מחשב מספר פעמים בכוונה למנוע מהנאשם לעסוק בענייניו האישיים, זריקת טלפון לאסלה, קריעת חולצה, נשיכה, סטירה ושריטות.
51. אמנם אין בפני בית המשפט תצהיר נפגע עבירה או עדות סדורה של ביחס לנזקים שהסבו מעשיה של הנאשמת, אך עובדות כתב האישום מדברות בעד עצמן. די בקריאה של כתבי האישום כדי לדמיין את המצוקה והפחד שחוה המתלונן כאשר האישה הקרובה לליבו, האישה שבחר להביא עמה ילד לעולם, נקטה כלפיו באופן כוחני.
52. כידוע, הפגיעה אינה מתמצה בנזקים הגופניים ובסימנים הכחולים שהותירו מעשיה של הנאשמת על גופו של המתלונן (טע/1- אדמומיות בלחי ונפיחות באזור הרקה), אלא שהשלכות הרגשיות לטווח הארוך הן לרוב סמויות מן העין. מדובר בעבירות שהנזק טבוע בהן מעצם טיבן וקיומו הוא בבחינת הנחה שאין צורך להוכיחה. גם מדברי הנאשמת עצמה עולה כי כיום מסתייע המתלונן בטיפול פסיכולוגי.
53. נוכח ריבוי המעשים, טיבה של האלימות, תוצאותיה, הרקע לביצוע העבירות הרי שהפגיעה בערכים המוגנים אינה מבוטלת. למרבה הצער, אלימות במשפחה היא תופעה חברתית מוכרת, בעלת פנים רבות ואינה מוגבלת לאלימות גברים נגד נשים.
54. תופעה של נשים אשר נוקטות באלימות כלפי גברים לצערנו אינה חריגה, אין להקל בה ראש ואין לצמצם מחומרתה. לא אישה ולא גבר צריכים לחוות מערכת זוגית אלימה והרסנית, וגילוי אלימות גובים מחיר כבד מקורבנות העבירה, והפגיעה ביתר בני המשפחה אף היא קשה.
55. כחלק ממיגור תופעה האלימות במשפחה, שהפכה לנגע רע בחברה, על בית המשפט מוטלת החובה להשמיע את קולו ולהוקיע מעשים אלו בענישה בלתי מתפשרת. ראו מיני רבים: רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.01.2021).



56. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, להלן פסקי הדין אותם מצאתי כרלבנטיים, חלקם חמורים מענייננו, וחלקם פחות הדבר ידוע ונלקח בחשבון, ובחלקם אף ישנה התייחסות לסוגיית אי הרשעה. ראו והשוו: רע"פ 1529/23 שמלה נ' מדינת ישראל (15.3.2023); רע"פ 1454/21 פלוני נ' מדינת ישראל (4.3.2021) - כולל דיון בסוגיית אי הרשעה; רע"פ 7660/19 פלוני נ' מדינת ישראל (21.11.2019); רע"פ 3077/16 פלוני נ' מדינת ישראל (2.5.2016); רע"פ 303/16 טלקר נ' מדינת ישראל (13.1.2016); עפ"ג 12997-12-24 דלוסינדה נ' מדינת ישראל (23.5.2025); עפ"ג 19547-05-24 אשריאן נ' מדינת ישראל (14.7.2024) - כולל דיון בסוגיית אי הרשעה; עפ"ג 38706-12-21 סבתהו נ' מדינת ישראל (7.3.2022).
57. הימנעות מהרשעה משדרת מסר הפוך. על חשיבות הרשעה בעבירות כגון דא לצורך הרתעת היחיד והרבים, ראו: רע"פ 6002/22 ריאבנקו נ' מדינת ישראל (19.9.2022); רע"פ 5431-15 פלוני נ' מדינת ישראל (24.8.2015); עפ"ג 63003-05-19 פלוני נ' מדינת ישראל (11.9.2019); ת"פ רח' 9957-05-12 מדינת ישראל נ' פלוני (23.2.2015); ת"פ 24737-03-11 מדינת ישראל נ' פלוני (9.10.2014).
58. הגם שמבחינה עקרונית, מקובלת עליו טענת ההגנה שלפיה גם בעבירות אלימות במשפחה, ניתן לשקול ביטול הרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה נוספים, ולא מדובר בסוג העבירות שחומרתן משמשת מחסום בלתי עביר מפני הימנעות מהרשעה. אין זהו המקרה שלפניי, בפרט שהנאשמת אינה עומדת לדיון בגין אירוע אלימות קצר ויחיד, אלא בגין שורה של מעשי אלימות. במצב דברים שכזה, הנטל על הנאשמת המבקשת לבטל את הרשעתה מוגבר.
59. לאור כל האמור, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות, במידת הפגיעה בערכים המוגנים ובמדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי לקבוע את מתחם העונש ההולם בין 6 ל- 18 חודשי מאסר, וזאת לצד רכיבי ענישה נוספים.
60. לא רק שהנאשמת אינה עוברת את המשוכה ביחס לתנאי הראשון, ועם כל ההבנה לחשש שהביעה ביחס להשלכות ההרשעה, כמו גם חששו של המתלונן, לא עלה בידיה להצביע על פגיעה קשה וקונקרטית באם תורשע בדיון להבדיל מהקביעה כי ביצעה את העבירות.
61. הנאשמת כרגע אינה מועסקת ומרכזת את מאמציה בגידול בנה הפעוט לצד סיום לימודי התואר השני באומנות. הנאשמת הציגה מכתבי המלצה אך במכלול הנסיבות נראה כי הקושי במציאת מקום תעסוקה קבוע ויציב, לא בהכרח נובע מההליך הפלילי. כך או כך, הנאשמת לא הציגה מסמכים המלמדים על פגיעה קונקרטית, להבדיל מחששות טבעיים.
62. בעניין זה, צודקת המאשימה כי לא די בתחושותיה הסובייקטיביות של הנאשמת, כדי להצדיק הימנעות מהרשעה. הגם שהרשעה בהחלט יכולה לפגוע בכבוד ובדימוי העצמי, ועשויה לחסום אפשרויות תעסוקה מסוימות, אך פגיעה שכזו אינה רנטית לכל הליך פלילי והיא נכונה לכל הנאשמים והנאשמות. נזכיר כי על המבקשת להימנע מהרשעתו להוכיח פגיעה חמורה בעתידו. זו לא הוכחה ואין להסתפק בתרחישים תיאורטיים.



63. תפקודה התקין של הנאשמת, המאמצים לשיקום הזוגיות, ההליך הטיפולי הפרטי, הימנעות ממעורבות נוספת בפלילים, כמו גם כוונותיה ושיאיותיה לעתיד, ראויים להערכה, כך גם התמיכה הרחבה לה זוכה הנאשמת מצד המתלונן. עם זאת, אין המדובר בהליך שיקומי מרשים או יוצא דופן המצדיק הימנעות מהרשעה, ולא ניתן להתעלם מחוסר שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, ניתוק הקשר באופן חד צדדי וללא כל הסבר, או מהעובדה הפשוטה כי הנאשמת מצויה בטיפול פסיכולוגי פרטי תקופה קצרה. מסגרת פרטית אינה שקולת ערך לטיפול בחסות שירות המבחן ויעילותה בהפחתת הסיכון כלל אינה ברורה.
64. לא מדובר בטיפול ייעודי בחסות שירות המבחן בתחום האלימות במשפחה, שאין ספק כי הנאשמת זקוקה לטיפול בתחום זה. נזכיר, הנאשמת הביעה חרטה על מעשיה, כמו גם אמפטיה למתלונן, אך שירות המבחן התרשם מקושי בוויסות רגשות, השלכת האחריות לביצוע העבירה על גורמים סביבתיים חיצוניים וקשיי תקשורת.
65. הדברים מקבלים משנה תוקף נוכח דבריה של הנאשמת בבית המשפט, פסע משימוע גזר הדין, והבחירה גם עתה, לאחר להשליך את האחריות למעשים האלימים, פעם נוספת על גורמים חיצוניים, לרבות, משבר הקורונה, ההריון והרקע המשפחתי ממנו מגיע המתלונן.
66. לא זו בלבד, המידע אודות הטיפול הפסיכולוגי נמסר מהנאשמת ומהמקורבים אליה, ומסיבה שאינה ברורה דיה, אין ולו מסמך רשמי אחד המלמד על טיבו ואופיו של הטיפול, וגם זהותה של הפסיכולוגית הפרטית נותרה חסויה מעיני בית המשפט, עד לדקות ספורות לפני שימוע גזר הדין.
67. ברם, גם בהתעלם מהקושי הנעוץ בהצגת המסמך שנושא תאריך 21.9.2025 בשיהוי ניכר, ומבלי שעורכת המסמך נמצאת בבית המשפט, וניתנה למאשימה האפשרות לחקור אותה בחקירה נגדית, אין במסמך זה כדי לשנות את המסקנה כי הטיפול אינו מצדיק סטייה ממתחם הענישה. יתרה מזאת, המסמך כשלעצמו מעורר קשיים לא מבוטלים, ולא אתיימר למצות את כולם. די שאומר כי המידע כולו מבוסס על דברי הנאשמת, הפסיכולוגית לא פגשה במתלונן, ולא צוין כי כתב האישום המתוקן בכלל הונח בפניה.
68. למעשה, מעבר למידע שמסרה המתלוננת מנקודת מבטה הצרה, אין כל התייחסות לחומרת העבירות, תוצאותיהם והפגיעה בתא המשפחתי. למותר להזכיר כי שירות המבחן התרשם מהשלכת האחריות על גורמים חיצוניים, והתנהלות זו רק מעצימה את ההתרשמות.
69. מכאן ועל אף שתסקיר המבחן הוא בעל אלמנטים חיוביים ניכר כי השיקולים המרכזיים, שלא לומר הבלעדיים, שעמדו לנגד עיני שירות המבחן בהמלצתו, הם היות הנאשמת אשת משפחה ונעדרת הרשעות קודמות. שיקולים אלו כשלעצמם נשקלים בגזירת הדין ופועלים לזכות הנאשמת אך אינם מצדיקים ביטול הרשעה, ואינם מצדיקים סטייה ממתחם הענישה.
70. בהקשר אחרון זה, על פי הפסיקה, ככלל יש לנקוט בזהירות רבה בעת הפעלת הסמכות הקבועה בסעיף 40ד' לחוק העונשין. סטייה ממתחם הענישה שמורה למקרים חריגים בהם שיקולי שיקום מובהקים מצדיקים זאת, ואל לנו להפוך את החריג לכלל ואת הכלל לחריג (ראו: ע"פ 126/22 מדינת ישראל נ' פלוני (27.4.2022)).



71. באשר לעמדת קורבן העבירה. כידוע המחוקק והפסיקה העניקו משקל לזכויותיהם של נפגעי עבירה בשלבים שונים של ההליך ובמיוחד הודגשה זכותם להשמיע את קולם ולהביע את עמדתם. במקרה דנן, המתלונן הציג הן בפני שירות המבחן והן בפני בית המשפט עמדה מקילה ומכילה, וביקש לנהוג בנאשמת במידת הרחמים ולהימנע מהרשעתה.
72. אודה באמת, התלבטתי עד כמה יש להתחשב בבקשה זו של בן הזוג, שכן ניכר כי עמדתו אינה חפה מלחצים חיצוניים, ומרצון לשקם את התא המשפחתי בעיקר עבור בנו הפעוט, ואפשר שעמדה זו נובעת מחשש ממעשי הנאשמת בעתיד.
73. אף אין לשלול כי דווקא הקלה בעונשה של הנאשמת עשויה בעתיד להחמיר את המצב. למותר לציין כי האינטרס הציבורי מחייב הגנה מוגברת על ביטחונם של נפגעי העבירה, ורצונו של נפגע עבירה הוא רק פרמטר אחד מיני מגוון שיקולים. בהינתן הקושי לעמוד על המניעים העומדים בבסיס עמדה זו, יינתן לה משקל בין ייתר השיקולים, אך במידה מסוימת (ראו רע"פ 7951/10 גוני ניב נ' מדינת ישראל (2.11.2010)).
74. בסיכומי של דבר, סיום ההליך ללא הרשעה וללא ענישה מוחשית ממשיה, כהמלצת שירות המבחן אינו הולם את חומרת העבירות, הרקע לביצוען, טיבו של ההליך הטיפולי והשלב בו מצוי, ויתר הנתונים שפורטו לעיל. תוצאה זו אינה הולמת את חומרת מעשיה של הנאשמת, אשר תקפה את בעלה, לא פעם אחת, ולא פעמיים, אלא בארבע הזדמנויות שונות. עם כל ההבנה לנסיבותיה האישיות של הנאשמת ולהשפעת העונש עליה ועל משפחתה, קבלת המלצת התסקיר יהיה בה כדי להעביר מסר מוטעה של סלחנות כלפי מי שנוקט באלימות כלפי בן זוג.
75. למותר לציין כי השיקולים לאורם פועל שירות המבחן במלאכת גיבוש המלצותיו, אינם בהכרח חופפים באופן מלא למגוון השיקולים שבית המשפט נדרש לאזן ביניהם בגזירת העונש. המלצת שירות המבחן כשמה כן היא - המלצה, ואין באמור בה לכבול את ידי בית המשפט (ראו: רע"פ 1756/16 ימיני נ' מדינת ישראל פסקה 11 (16.3.2016); רע"פ 10904/04 מיארה נ' מדינת ישראל פסקה 6 (9.12.2004); רע"פ 6908/04 איבגי נ' מדינת ישראל (27.7.2004); רע"פ 2048/18 פלוני נ' מדינת ישראל פסקה 13 (14.11.2018); רע"פ 4472/16 עווד נ' מדינת ישראל פסקה 7 (15.06.2016); רע"פ 2015/13 פלוני נ' מדינת ישראל פסקה 10 (5.8.2013)).
76. להשלמת התמונה, אומר כי הפסיקה בסוגיית ביטול הרשעה, רבה ומגוונת. כפי שאפשר להיווכח מפסקי הדין שהציגה ההגנה, אכן ישנם מקרים בהם בתי המשפט נמנעו מהרשעת נאשמים בעבירות דומות, אך בעיקר במקום בו מדובר באלימות נקודתית והליך שיקומי יוצא דופן, שלא כבענייננו. מנגד ישנם פסקי דין רבים, בהם עתירת ההגנה להימנע מהרשעה נדחתה. יש בפסקי הדין השונים ללמד כי הענישה היא לעולם אינדיבידואלית וכל מקרה נבחן לגופו תוך עריכת איזונים מתאימים.



77. לנוכח המקובץ, מצאתי כי המקרה שלפניי אינו עומד בקריטריונים שנקבעו בפסיקה בהם בית המשפט ימנע מהרשעה. למותר לשוב ולציין את חובתו של בית המשפט להגן על נפגעי עבירות אלימות במשפחה כמו גם את חובתו של בית המשפט להילחם באלימות המתפשטת כרעה חולה, בענישה בלתי מתפשרת. ביטול הרשעה משדר מסר הפוך לגמרי.

78. במקרים מעין אלו מתחייב עונש ממשי ומוחשי לבל ידעו גבר או אישה כי אם ירימו יד על בני זוגם, בית המשפט יכביד ידו עליהם בענישה ממשית ומוחשית. אזכיר כי גם ריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות הוא פריווילגיה, אשר בבסיסה עומדת תכלית שיקומית (ראו: רע"פ 5512/20 לוי נ' מדינת ישראל (16.8.2020); רע"פ 4081/20 טבידישווילי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (19.7.2020)). עם זאת, לא אמצה עם הנאשמת את הדין, זאת לנוכח העדר הרשעות קודמות, ההודאה והחיסכון בזמן ציבורי, והנכונות לקחת חלק בטיפול במסגרת פרטית, ועמדתו של המתלונן אשר מבקש לשמור על התא המשפחתי.

תוצאה

79. לאור כל האמור, באיזון בין הנסיבות לזכותה של הנאשמת ולחובתה, אני גוזרת עליה את העונשים הבאים:
א. 6 חודשי מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות במגבלות ובהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 10.8.2025 הנאשמת תתייצב ביום 9.11.2025 בשעה 8:00 במשרדי הממונה במפקדת מחוז מרכז של שב"ס. הנאשמת מזהרת כי עליה לעמוד בתנאי ההעסקה ובדרישות הממונה, לרבות בדבר איסור צריכת אלכוהול או שימוש בסמים, וכי כל חריגה מהכללים עלולה להביא להפסקת עבודות השירות וריצוי יתרת עונש המאסר מאחורי סורג ובריח.

ב. 3 חודשי מאסר אותם לא תרצה הנאשמת אלא אם תעבור בתוך שלוש שנים עבירות אלימות מסוג עוון לרבות איומים.

ג. 6 חודשי מאסר אותם לא תרצה הנאשמת אלא אם תעבור בתוך שלוש שנים עבירות אלימות מסוג פשע. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.

ניתן צו כללי למוצגים.

ניתן היום, כ"ד תשרי תשפ"ו, 16 אוקטובר 2025, במעמד הצדדים.